

ÖMER SEVİNÇGÜL

sana
yeni bir
dünya
Gerek

CARPE
DIEM

Sana Yeni Bir Dünya Gerek

Yazar: Ömer Sevinçgöl
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Erdi Demir
Mizanpaj: Tamer Turp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 202
Genç Kurgu
1. Baskı, İstanbul, Ekim 2008
10 Baskı, İstanbul, Aralık 2017
Yayıncılık Sertifika No: 12366

ISBN:

ISBN: 978-605-144-166-5

Lacivert Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
facebook.com/carpediemkitap
instagram/carpediemkitap
twitter.com/carpediem_kitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8
Topkapı / İstanbul
0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

® Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
San. ve Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

ÖMER SEVİNÇGÜL

sana
yeni bir
dünya
Gerek

CARPE
DIEM

Yakit gece yarısını geçti. Pencere açık. Uzaklardan hüznü dolu bir şarkı sesi geliyor.

İçimde tanımlanamaz bir daralma var. Bir el kalbimi sıkıyor sanki.

Bu geceye kadar iyiydim. Birdenbire geldi hafakanlar.

Ruhum kabına sığmıyor bu gece. Oda, ev, şehir, dünya, evren dar geliyor bana.

Bir yolculuk yapmak, buralardan, kendimden, her şeyden uzaklaşmak, bir yerlere gitmek istiyorum. Nereye, bilmiyorum.

Hani, odaya bir arı girer de sonra çıkmak ister, açık pencereyi bulamaz, cama çarpar durur ya, işte, öyleyim ben de. Sınırlarıma çarpıp duruyorum. Biri bana açık pencereyi gösterse!

“Ruh beden zindanında tutsaktır” derlerdi, bunun nasıl bir şey olduğunu hissetmeye, sezmeye, anlamaya çalışırdım.

Şimdi bunu kendim yaşıyorum, hem de son sınırına kadar. Oda da bir beden, ev de, şehir de, hatta dünya da. İç içe bedenler var ruhumu saran.

Yaşamak niçin dayanılmaz bir yük gibi gelir insana, seziyorum.

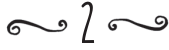
Bedenini ardınca sürükleyen bir gölgeyim sanki. Ben, kendime rahatsızlık veriyorum. Ağlayamıyorum bile.

Bir belirsizlik var hayatımda. Kimim, neyim, nasılım bilmiyorum. Ne istiyorum, onu da bilmiyorum.

Yalnızım. Beni dinleyecek, anlayacak kimsem yok. Şimdilik tek pencerem bilgisayar ekranı.

Suya zehrini kusan bir yılan gibi ekrana fıskırtıyorum acımı.

Niye sanalsın sen! Niyel Neredesin? Neredesin? Neredesin?

Buradayım. Seninleyim. Ben duyamasam da kalbim seni duyar, çıkar gelirim. Geldim işte.

Özel zamanlar yaşıyorsun. Her günün, her saatin ayrı bir âlem. İnsan da bir 'gün' gibi.

Gün ise sabahlardan, aydınlık gündüzlerden, akşamlardan, alacakaranlıklardan, zifiri gecelerden, kanlı şafaklardan oluşuyor.

Ben, sen, o, hepimiz kalbin bin türlü hallerinden oluşan birer halitayız.

Sen bir insansın. Özgün, sıra dışı, seçkin bir varlıksın. Geçmiş, şimdiki ve geleceği kapsayan bir bilincin var.

Bin bir türlü olayla, durumla, insanla, ruh haliyle sınanıyorsun. Tekdüze bir hayat mı isterdin? Kim ister ki?

İnsanız işte, çile dolduruyoruz bu sürgünler diyarında. Dünyaya 'olmak' ve 'ölmek' üzere gönderildik.

Dünya tüm güzellikleriyle yönelse yine doyuramayacak seni, beni, bizi. Bir rüyadan artakalan hüznün gölgesi kadar bile iz bırakmayacak ruhumuzda.

Zaman seli beni, seni, sevdiklerimizi sürükleyip götürüyor. Sürekli dalgalanarak, bazen derinleşerek akıyoruz bir ırmak gibi.

İnceliyor, kalınlaşıyor, hızlanıyor, yavaşlıyor ama her halimizle, ister istemez, bir ebedi denize akıp gidiyoruz.

Geçtiğimiz yerlerin rengi, gölgesi, sevinci, hüznü yansıyor yüzümüze.

Bulutlar, dağlar, ağaçlar, kuşlar, mevsimler, karlar, yağmurlar birbiri ardınca gelip geçiyor.

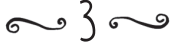
Etkiliyor ve etkileniyoruz. Yolumuzun üstündeki varlıklar kimi zaman derinlerimize işliyor.

O sanıyoruz kendimizi ya da onunla kalıcı. Sonra hepsi geride kalıyor ve biz akmayı sürdürüyoruz.

Akmak ya da akmamak konusunda karar vermek elimizde değil ama yön belirleme yetkisi verilmiş bize.

Nirengi noktalar var bilmemiz gereken. Niçin akıyoruz? Kaynağımız nerede kaldı? Hangi denize karışmak üzere bu zorunlu gidiş?

Bu nehrin türküsü bir Çigan müziğinin ezgileri kadar inişli çıkışlı.

Rutin yaşantı bunaltıyor beni. Her günümün aynı olması, belli sınırlar içinde tutsak olmak içimi sıkıyor.

Bana yeni bir dünya gerek. Kanatlanmalıyım artık. Çevremi saran kabukları kırmalıyım.

Yeni bir dünya, evet... Sen açtın kafesimin kapısını. Sıra uçmakta...

Sen ne haldesin? Hayatından memnun musun? Neler yaşıyor, neler düşünüyorsun?

Boş emellerle geçen yıllarımı düşünüyorum bu gece. Ve müzmin bir hastalık inadıyla beni izleyen hatalarımı.

Kalbimin derinliklerinde bir nedamet yangını var. Buhar oldum. Yağmur yüklü bulutlar gibiyim.

Eskiden kendimi bilgin sanırdım, şimdi cahil biliyorum. Mana dünyasının genişliğini sezince aczimi anladım.

Geçmişte ihtirasla tırmanıyordum, şimdi nedametle iniyorum.

Önceleri dünyayı ümit ederdim, şimdi öteleri arzuluyorum.

Önem verdiklerim gözlerimde eridi, artık eskisi kadar inanmıyorum onlara.

Çileli bir işe giriştim, kendimi yıkıp yeniden inşa etmekle meşgulüm.

Hakikatin kökünü arıyor, kazıp duruyorum. Ruhani lezzetler oradaymış, bunu sezdim.

Dayanak noktam kalbin derinliklerindeymiş, geç de olsa fark ettim.

Şimdi beni bana verene dayanıyor, yalnız ondan medet bekliyorum.

İnsan, maddesi bakımından küçük bir varlık. Silinmeyi bekleyen bir kelimecik, fakat görevi bakımından pek büyük.

Cihan sarayını seyredecek, düşünecek, yaratılış amacını bulacak, Rabbini tanıyacak.

“Ekser insanlar yapmıyor görevini” diyebilirsiniz. Evet, öyledir. Fakat bu konuda önemli olan nicelik değil, niteliktir.

Az sayıda insan yapıyorsa görevini insanın yaratılışı israf değildir.

Bir üniversite düşün. Büyük masraflarla kurulmuş. Pek çok öğrenci gelmiş. Bunların ekseriyeti okulu bitiremeden ayrılıp gitmişler.

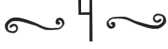
Fakat bu okulda bir Eflatun, bir Aristo, bir Farabi, bir İbni Sina, bir Gazali yetişmiş. “Eyvah, yazık oldu! Bunca masraf, çaba boşa gitti!” denilir mi?

Şu dünya okulundan da nice yıldızlar, aylar, güneşler yetişti, yetişiyor.

Varlık sebebini sorgulamadan, nefsinin peşinden koşarak ömür tüketenler sayıca çok belki ama kıymet bakımından az hükmünde.

Niteliktir önemli olan. Bir tek elmas binlerce bakırdan daha değerlidir.

İnsan,
maddesi bakımından
küçük bir varlık.
silinmeyi bekleyen bir kelimecik,
fakat görevi bakımından
pek büyük.

Bir ayna gibi beni bana gösterdin. Kendimi tanımama yardımcı oldun.

Kusurlarım da oldu elbette. Bazen sınırı aşabiliyor, sivri dilli olabiliyorum.

Fakat çok sabırlısın, benim hamlıklarına dayandın, teşekkür ederim.

Senin fikirlerini önemsiyorum. Hadi beni eleştir. Benim hakkımda ne düşünüyorsan söyle.

Seninle epeydir konuşuyoruz. Kendimden çok söz ettim. Beni tanımış olmalısın. Sence ben nasıl biriyim?

Hayır, seni eleştirmek istemiyorum.

Eskiden eleştirirdim insanları, sonra kesin bir karar aldım ve tenkitten vazgeçtim.

Bu konuda deneyimlerim, gözlemlerim var. Eleştiri yüzünden kimi arkadaşlarımı kaybettim.

Her doğruyu söylemek doğru olmuyor.

Hep aynı şey olur, gelirler ve derler ki: “Hadi bana beni anlat, hoşuma gitmese de benim hakkımda ne düşündüğünü söyle!”

Bir zamanlar deneyimsizdim, bu söze aldanıyor, gerçek düşüncelerimi bir çırpıda söyleyiveriyordum. Sanıyordum ki dürüst tavrım onları memnun edecek.

Bunun ne büyük bir aldaniş olduğunu daha sonra acı deneyimlerle anladım.

Meğer muhatabım bana, “Hadi bana beni anlat, beni eleştir, gerçekleri söyle” dediği zaman, “Beni öv!” demek istiyormuş!

Tam da gerçek düşüncelerimi söylemeye niyet etmiş gibi görünerek yalan söylemeliymişim!

İnsanlar kendileri hakkında konuşulmasından hoşlanıyorlar.

Fakat eksiler artıları götürdükten sonra geriye mutlaka artı kalması şartıyla!

Yalanı seven bir tarafımız var. Yalan olduğunu hissetsek de dinlemek hoşumuza gidiyor.

Niye böyle?

İnsanız, nefis taşıyoruz. Yaman bir benlik duygumuz var. Hep övülmek, takdir edilmek, pohpohlanmak istiyoruz.

Kusurlarımızı kabul etmek istemiyoruz. Kendimize bile itiraf etmekten korkuyoruz.

Kusurumuz söylendi mi, bin dereden su getirerek kendimizi savunuyoruz. Hatayı sebeplere, vesilelere, araçlara yüklüyoruz.

Fakat lafa geldi mi hepimiz gerçekçi kesiliyoruz.

“Acı gerçekler mi, tatlı yalanlar mı?” diye sorsalar,
“Elbette gerçekler!” deyiveririz.

Fakat dinlemeye dayanamıyoruz gerçekleri, kişiliğimize yapılmış bir saldırı gibi algılıyoruz.

Ah zaaflarımız!

5

Ben de yazar olmak, romanlar, hikâyeler yazmak istiyorum.
Kitap kapaklarında benim de ismim olmalı.

Duygularımı, düşüncelerimi, izlenimlerimi başka ruhlarla
paylaşmalıyım.

Nasıl olacak bu? Ne yapmam gerek? Tut elimden, yol gös-
ter, yardım et.

Tamam, yazar olmak, kitaplar yazmak istiyorsun... İyi
de, ne söyleyeceksin insanlara? Kendini hazır hissediyor
musun? Yeterli birikimin var mı?

'Dolmayan taşamaz' hikmetini içitmiş olmalısın. Nite-
likli eserlerin olsun istiyorsan, ilmini artırmalı, insanları
tanımali, olayları yorumlayabilmeli, sözün kısası, kendini
geliştirmelisin!

Kitap okumalısın, kitap! Kitaplardan beslenmek her-
kes için gerekli, kuşkusuz. Yazar adayı içinse, göz ardı
edilmemesi gereken bir zorunluluk.

İyi eserler ruhu besler, büyütür, geliştirir. Kimi gıdadır,
kimi meyvedir, kimi çerez.

Kitap, sana istediğin zaman ders veren öğretmendir. Onu yanında taşıyabilir, dilediğin zaman faydalanabilirsin.

Para, yiyecek, giyecek istemez, sadece ilgi ister. Sert konuşmaz, kalbini kırmaz, notla korkutmaz. İsteksiz zamanlarında ders vermeye kalkışarak seni üzmez.

Soru sorabilir, tartışabilir, eleştirebilirsin. Üstelik beğenmediğin ğretmeni değiştirmek senin elinde.

Tüm zamanlarda yaşamış bilgelerin mirasıdır kitaplar. Birebir görüşmeyeceğin binlerce düşünürün birikimini taşırlar sana.

Halis kitap bilge bir kuştur, aklına konar, kalbinin ku-lağına ebedi gerçeği fısıldar.

Bir kitabı dikkatle okumak, yazarıyla saatlerce sohbet etmek demektir. Kitap sayesinde büyük yazarların fikirlerini öğrenebilirsin.

Devamlı kitap okursan dilin gelişir. Kelime haznen genişler.

Kavrayışın gelişir, duyguların keskinleşir, tahlil gücün artar.

İnsanları anlamakta, olayları tahlil etmekte ustalık kazanırsın.

Nitelikli kitaplar okumaya özen göster. Her eline geçeni okuyarak zaman kaybetme.

“Bir kitaptan çok söz ediliyorsa o kitap iyidir” algısı medya ile güdülen sürüye özgüdür. Birey ol, iradeni kullan!

Kitap seçerken önce nelere ihtiyacın olduğunu belirle. Bir liste oluştur, sırayla al.

Okudukça eksiklerini fark edecek, neler okuman gerektiğini daha iyi anlayacaksın. Bu da seni isabetli kitaplar okumaya yöneltecek.

Zamanın dalgalarını aşarak günümüze kadar gelmeyi başaran eserleri düzenli bir biçimde okumalısın.

Bu kitapları yazanların kendilerine özgü nitelikleri vardır, hepsinden yararlanmalısın.

Fakat insanüstü varlıklar olarak görmemelisin onları. Her insan gibi o anlı şanlı yazarlar da bir zamanlar bebektiler.

Kimi zaman acı çektiler, kimi zaman mutlu oldular, sonunda ölüp gittiler. Hayatta olanlar da bir gün ölecekler, her fani gibi.

Uzun süreli arkadaşlıklar kur onlarla. Duygu ve düşünce dünyalarını bir bütünlük içinde kavrayabilirsin o zaman.

Yazarları eserleri vasıtasıyla tanırken kendi kişiliğini de keşfeder, geliştirirsin.